

medlem offentlig. Legen er av lett forståelige grunner avskåret fra å forsvare seg i samme medium.

Når øverste faglige tilsynsmyndighet, etter det den selv karakteriserer som en særlig grundig vurdering, har funnet en lege skikket, er det et paradoks at legens egen forning oppkaster seg til moralsk overdommer i all offentlighet. En eksklusjon fra Legeforeningen er vel ikke mye å bekymre seg over. Men yrkesforbud er en strengere straff enn den han allerede har sonet. Og yrkesforbudet «idømmes» altså av egen fagforening.

Saken illustrerer Legeforeningens uklare dobbeltrolle som fagforening og (i denne saken selvbestaltet) forvaltningsorgan. De rollene bør avklares.

Oslo

Torkel Steen

Generalsekretæren svarer:

I Aftenposten 28.9. 2001 var jeg intervjuobjekt i en meget vanskelig sak. Så vanskelig er denne saken at ingen svar kan gis uten at disse imøtegås med vektige motforestillinger. Innlegget fra Torkel Steen og utviklingen av denne saken viser dette til fulle. Steen sier at saken er viktig fordi den angår et av våre medlemmer, og at vårt medlem har krav på fair behandling. Uavhengig av hvordan saken ble fremstilt i Aftenposten, har legen etter min oppfatning fått slik behandling i Legeforeningen. Vi har hatt en dialog med ham, samtaler med representanter for Helsetilsynet og har hatt nøye drøftelser i Legeforeningens ledelse. Jeg beklager dersom jeg i dette avisintervjuet er blitt tolket som overdommer og antydnet eksklusjon. Denne saken behandles ikke i Legeforeningen.

Mitt utgangspunkt var at de prinsipielle utfordringer ved saken krever stor oppmerksomhet både blant våre medlemmer og på den offentlige arena, og at det er nødvendig for Legeforeningen å få en avklaring på de etiske problemstillinger saken reiser. Med dette menes hvordan forseelse, straff, soning og rehabilitering kan sees på i sammenheng med den grunnleggende tillit som er nødvendig i et godt lege-pasient-forhold. Dette er en utfordring for Rådet for legeetikk.

Oslo

Harry Martin Svabø
Den norske lægeforening

Annonse